

— отговориха тѣ, и сичкитѣ варварски постѣпки стоваряха на баши-бозуцитѣ, но Българитѣ недовѣрчиво клатяха главитѣ си, двосмисленно се засмѣвахъ и разказвахъ за много мъчения, убийства на жени и дѣца, които извършвали все и турскитѣ солдати, а не само баши-бозуцитѣ. Между мъжетѣ имаше единъ молла, който бѣше много хубавецъ човѣкъ. Азъ начертахъ негова портретъ, подъ който той си подписа името и званието. Портретътъ премина прѣзъ рѣцѣтъ на сичкитѣ офицери и твърдѣ имъ се ареса. Тѣ както се виждаше, успокоиха се като разумѣхъ че ние нѣмаме намѣрение да имъ рѣжемъ главитѣ, и станахъ весели. Солдатитѣ тосъ часъ сѣднахъ на земята и мнозина като видѣха че имъ даваме тютюнъ, обикаляха ни пакъ съ таквисъ молби. Но ние бѣхме вече раздали сичкия си тютюнъ.

Когато се мръкна при грѣянieto на мѣсечина азъ се върнахъ въ къщата си, и като се бѣхъ много уморилъ заспахъ дълбокъ сънъ. Но на другия день въ болницата се извѣстихъ че другитѣ лѣкари, които тогасъ бѣха въ Габрово, прекарали нощта въ голѣмо безпокойствие, по причина че получили нѣкакво извѣстие. Тая новина ми съобщи нѣкой-си Н., младъ професоръ на единъ отъ провинциялнитѣ университети.

Азъ трѣба да ви кажа, приятелю — рече ми той, — че ние се намираме въ голѣма опасностъ; ние, т. е. сичкитѣ Русси, които се намираме тукъ, въ Габрово, сме оставени на произволътъ на сѣдбата. Изотзадъ никакъ не сме защитени, а отъ Балкана споредъ полученото днесъ извѣстие, иджтъ върху Габрово четиредесетъ хиляди Турци.